

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 459/2010-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. decembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť F. S., P., zastúpeného advokátom Mgr. M. B., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7 Co 125/2010 z 30. júna 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť F. S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. októbra 2010 faxom doručená a podaním doručeným 18. októbra 2010 písomne doplnená sťažnosť F. S., P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. M. B., B., ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Co 125/2010 z 30. júna 2010 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva: *«Sťažovateľ podal proti Slovenskej republike návrh na zaplatenie náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom Krajského súdu v BRATISLAVE v konkurznom konaní voči úpadcovi... vedenom pod sp. zn. 4 K 310/99 na tomto základe:*

„Navrhovateľ listom zo dňa 23. 02. 2000 prihlásil do konkurzu vyhláseného voči úpadcovi... pod sp. zn. 4 K 310/99 svoju pohľadávku vo výške 322.831,- Sk z titulu náhrady mzdy z dôvodu neplatného rozviazania... pracovného pomeru.

Správca konkurznej podstaty... oznámil, že predmetnú pohľadávku neeviduje a nebude na ňu braný zreteľ, nakoľko nebola uplatnená v konkurze vyhlásenom Krajským súdom... uznesením sp. zn. 4 K 310/99 zo dňa 10. 05. 2000. Navrhovateľ, podľa správcu konkurznej podstaty, uplatnil svoju pohľadávku v konkurznom konaní vyhlásenom uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 K 310/99 zo dňa 29. 12. 1999, ktoré uznesenie však bolo neskôr Najvyšším súdom SR zrušené. Podľa § 33 ods. 1 písm. f) zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoKV“) ku dňu 10. 05. 2000 z uspokojenia sú vylúčené nároky veriteľov, ktoré možno prihlásiť (§ 20), ak neboli uplatnené najneskôr na prieskumnom pojednávaní.

Podľa § 13 ods. 3 ZoKV uznesenie o vyhlásení konkurzu sa doručí účastníkom konkurzu; ďalej sa doručí správcovi, likvidátorovi a všetkým známym veriteľom... Dlužníkovi sa uznesenie doručí do vlastných rúk.

Navrhovateľovi... súd v rozpore s § 13 ods. 3 ZoKV nedoručil uznesenie o vyhlásení konkurzu sp. zn. 4 K 310/99 zo dňa 10. 05. 2000, hoci navrhovateľ...) musel byť súdu známym veriteľom, okrem iného z dôvodu, že k rovnakej spisovej značke (sp. zn. 4 K 310/99) a voči tomu istému dlžníkovi už raz pohľadávku prihlásil Súdu teda bola známa skutočnosť, že navrhovateľ je veriteľom dlžníka (úpadcu)... Navrhovateľ sa teda mohol legitímne spoliehať na to, že mu súd uznesenie o vyhlásení konkurzu doručí.

V dôsledku toho, že navrhovateľovi nebolo doručené uznesenie o vyhlásení konkurzu, o opätovnom vyhlásení konkurzu sa nedozvedel, preto svoju pohľadávku opätovne neprihlásil, v dôsledku čoho na jeho pohľadávku nebol braný v rámci konkurzu zreteľ...

Okresný súd Bratislava I rozsudkom sp. zn. 12 C 59/2007 zo dňa 09. 12. 2009 návrh zamietol, pričom svoj rozsudok odôvodnil tým, že:

(i) zo strany Krajského súdu v Bratislave nešlo o nesprávny úradný postup, keď navrhovateľovi nedoručoval uznesenie konkurzného súdu o (opätovnom) vyhlásení konkurzu na úpadcu...,

(ii) nedoručenie uznesenia o vyhlásení konkurzu veriteľovi nie je možné posudzovať ako príčinu neprihlásenia si pohľadávky do konkurzu. Prihlásenie pohľadávky tiež nezaručuje aj jej uspokojenie v konkurze, nakoľko nie je isté, či nebude prihlásená pohľadávka popretá, či popretá pohľadávka bude v incidenčnom konaní riadne uplatnená, resp. v akej výške bude priznaná.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal sťažovateľ odvolanie.

O... odvolaní rozhodol Krajský súd... rozsudkom sp. zn. 7 Co 125/2010 zo dňa 30. 06. 2010 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil, pričom sa v podstate stotožnil s jeho odôvodnením (údajná neexistencia nesprávneho úradného postupu, údajné neexistencia príčinnej súvislosti).»

Sťažovateľ považuje rozsudky okresného súdu a krajského súdu „za nekonformné s právom na súdnu ochranu, ktoré je garantované čl. 46 ods. 1, 3 Ústavy SR a princípmi právneho štátu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Právne názory súdov nie sú s ohľadom na okolnosti prípadu z hľadiska práva na súdnu ochranu a princípov právneho štátu ústavne udržateľné“.

Podľa sťažovateľa „Obsah práva na súdnu a inú právnu ochranu uvedený v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nespočíva len vtom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Každé konanie súdu alebo iného orgánu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu alebo inú právnu ochranu (nález sp. zn. I. ÚS 26/1994).

Ústavný súd SR kladie na právo na súdnu a inú právnu ochranu mimoriadny dôraz, pretože je základom demokratickej spoločnosti a právneho štátu (I. ÚS 56/01). Z uvedeného rezultuje princíp materiálnej ochrany zákonnosti v občianskom súdnom konaní a zákaz

formalizmu pri posudzovaní úkonom účastníkov konania. Výklad a používanie O. s. p. musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Výkladom a používaním tohto ustanovenia nemožno obmedziť základné právo na súdnu ochranu bez zákonného podkladu (mutatis mutandis IV. ÚS 1/02).

Integrálnou súčasťou práva na súdnu ochranu sú teda garancie toho, že:

(i) súd bude postupovať voči účastníkovi konania striktne podľa zákonom predpísaného procesného postupu, čo musí platiť osobitne v prípade, ak zákon ukladá súdu pozitívny záväzok za tým účelom, aby súd vytvoril fyzickej osobe alebo právnickej osobe možnosť uchádzať sa o súdnu ochranu. Túto garanciu je potrebné vnímať v širšom rámci, a to v rámci právneho štátu. Neoddeliteľnou súčasťou princípov právneho štátu zaručeného podľa čl. 1 Ústavy SR je aj princíp právnej istoty; tento spočíva okrem iného v tom, že všetky subjekty práva môžu odôvodnene očakávať, že príslušné štátne orgány budú konať a rozhodovať podľa platných právnych predpisov, že ich budú správne vykladať a aplikovať (nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 48/97);

(ii) účastníkovi konania bude poskytnutá náhrada škody, ak súd nebude postupovať v súlade s vyššie uvedeným.“.

Sťažovateľ ďalej uvádza: «Súdy dospeli k záveru, že konkurzný súd nepochybil, ak podľa § 13 ods. 3 ZoKV uznesenie o vyhlásení konkurzu nedoručoval sťažovateľovi. Argumenty, na ktorých súdy založili tento názor, však podľa nášho názoru nemôžu z ústavného hľadiska obstáť.

V danej veci je nesporné, že prihláška pohľadávky navrhovateľa, t. j. listina preukazujúca právny dôvod a výšku pohľadávky, bola súčasťou spisu, na základe ktorého konkurzný súd potom opätovne konkurz vyhlásil. A to je rozhodujúce. Zrušením pôvodného uznesenia o vyhlásení konkurzu jednoducho obsah prihlášky osvedčujúci postavenie navrhovateľa ako dlžníka nezmizol.

Súd prvého stupňa tvrdí, že okruh známych veriteľov konkurzný súd zisťuje z úpadcových obchodných kníh, zoznamu aktív a pasív predložených úpadcom v zmysle § 4b ZoKV, resp. Z predbežnej správy predbežného správcu. Súd ďalej tvrdí, že známymi veriteľmi sú len veritelia, na návrh ktorých sa konanie začalo, ostatní sa o vyhlásení

konkurzu dozvedia z úradnej tabule. Tieto argumenty však v žiadnom prípade obstať nemôžu, tieto argumenty oporu v zákone nemajú a sú protirečivé.

ZoKV nevymedzuje, z akých podkladov je súd oprávnený/povinný zisťovať známych veriteľov. V slovenskom právnom poriadku neplatí, že určité skutočnosti možno zisťovať len z určitých dôkazov (zákonná dôkazná teória). Naopak, na základe analogickej aplikácie O. s. p. platí, že súd musí vychádzať zo všetkých dôkazov, ktoré ju boli predložené a musí prihliadať na všetko, čo počas konania vyšlo najavo (§ 132 O. s. p.). Ak má potom súd ešte pred vyhlásením konkurzu k dispozícii ako súčasť spisu listiny, ktoré osvedčujú postavenie určitej osoby ako veriteľa úpadcu, treba vychádzať z toho, že táto osoba je súdu ako veriteľ známa. Opak je absurdný, pretože by znamenal, že súd si môže vybrať, ma ktorý dôkaz (na ktorú časť) spisu bude prihliadať, a ktorú bude naopak ignorovať, čo nieje nič iné, ako svojvôľa.

Z ustanovenia § 13 ods. 3 ZoKV a ani z § 7 ZoKV vôbec nevyplýva, že známymi veriteľmi sú len veritelia, ktorí podali návrh na vyhlásenie konkurzu alebo dokonca tí, na návrh ktorých bol konkurz vyhlásený. Takáto aplikácia zákona súdom prvého stupňa je zjavne svojvoľná a arbitrárna. Súd nakoniec ani neodôvodňuje, na základe akých úvah k takémuto výkladu dospel. Ak by to tak nakoniec aj bolo, tak by potom zákonodarca v § 13 ods. 3 ZoKV jasne uviedol, že uznesenie o vyhlásení konkurzu sa doručuje iba veriteľom, na návrh ktorých bol konkurz vyhlásený. Ale to neurobil. Naopak, zákonodarca použil termín „známy veriteľ“.

Aplikácia § 13 ods. 4 ZoKV je správna iba vtedy, ak sa vychádza z jeho účelu. A ten súd prvého stupňa, i odvolací súd, ignorovali. Nepochybným účelom § 13 ods. 4 ZoKV je, aby sa čo najširšiemu okruhu veriteľov úpadcu umožnila účasť v konkurze, t. j. aby mali vedomosť o tom, že si môžu prihlásiť pohľadávku, pretože účelom konkurzu je usporiadanie majetkových pomerov dlžníka, ktorý je v úpadku (§ 1 ods. 1 ZoKV) a cieľom je pomerné uspokojenie plurality veriteľov (§ 2 ods. 2 ZoKV). Samozrejme, že súd nemôže doručovať uznesenie o vyhlásení konkurzu všetkým veriteľom dlžníka, a to aj tým, ktorých nepozná. Preto zákonodarca logicky obmedzuje túto povinnosť súdu len na známym veriteľov. Neexistuje však žiadny legitímny dôvod, aby súd, hoci objektívne sú mu známi aj veritelia, na návrh ktorých konkurz vyhlásený nebol, diskriminoval medzi nimi. Postavenie veriteľa, ktorý podal návrh na vyhlásenie konkurzu, je hodné ochrany rovnako, ako postavenie

veriteľa, ktorý v predchádzajúcom konaní jasne osvedčil, že má pohľadávku voči dlžníkovi, ktorý je v úpadku... Je teda zrejmé, že výklad aplikovaný súdom prvého stupňa je neprijateľný aj z dôvodu, že porušuje princíp rovnosti a zákaz diskriminácie (čl. 12 ods. 2 Ústavy SR)...

Odvolačí súd podporil argumentáciu súdu prvého stupňa tým, že vymedzenie účastníkov konkurzu v čase jeho vyhlásenia nie je z hľadiska veriteľov vždy zhodné. Tento argument je však vo vzťahu meritu veci úplne irelevantný, pretože § 13 ods. 3 ZoKV okrem účastníkov konkurzu ukladal doručiť uznesenie o vyhlásení konkurzu okrem účastníkov konkurzu okrem iného aj všetkým známym veriteľom, a o to v danej veci išlo.

Odvolačí súd ďalej uvádza, že nemožno konštatovať, že na základe podanej prihlášky bol sťažovateľ známym veriteľom, pretože potom by musel konkurzný súd pri opätovnom vyhlásení konkurzu zisťovať z podaných prihlášok okruh veriteľov úpadcu. Tento argument je však v zjavnom rozpore so zmyslom a účelom § 13 ods. 3 ZoKV, a preto je svojvoľný a arbitrárny. Totiž z ustanovenia § 13 ods. 3 ZoKV logicky a celkom zrejším spôsobom vyplýva, že práve toto musí konkurzný súd urobiť, t. j. zisťovať okruh veriteľov. A prečo nie napríklad z konkurzných prihlášok? Ako bolo totiž uvedené, účelom § 13 ods. 3 ZoKV je práve to, aby sa Čo najširšiemu okruhu veriteľov úpadcu umožnila účasť v konkurze, t. j. aby mali vedomosť o tom, že si môžu prihlásiť pohľadávku, pretože účelom konkurzu je usporiadanie majetkových pomerov dlžníka, ktorý je v úpadku (§ 1 ods. 1 ZoKV) a cieľom je pomerné uspokojenie plurality veriteľov (§ 2 ods. 2 ZoKV). V tejto súvislosti považujeme za potrebné zdôrazniť, že konkurzný súd v danom prípade nemusel zisťovať okruh známych veriteľov v obvyklom význame slova, pretože ak bol súčasťou konkurzného spisu aj podanie sťažovateľa, v ktorom osvedčuje, že má pohľadávku voči úpadcovi, musíme vychádzať z toho, že sťažovateľ bol ako veriteľ konkurznému súdu známy. Okrem zásady iura novit curia musí platiť aj zásada, že súd pozná obsah spisu, na základe ktorého vo veci koná...

Povinnosť doručiť uznesenie o vyhlásení konkurzu známemu veriteľovi podľa § 13 ods. 3 ZoKV je potrebné považovať za integrálnu súčasť práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, pretože jeho účelom je umožniť veriteľovi (sťažovateľovi) uplatniť (realizovať) právo na súdnu ochranu. Ústavou štát priznáva osobám práva a zaručuje im, že ústavné práva bude sám dodržiavať a ochraňovať (rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 121/95, sp. zn. II. ÚS 122/95 a II. ÚS 123/95). V právnom štáte neexistujú

závažnejšie práva, než tie, ktoré sa priznávajú v ústave; povinnosťou štátnych orgánov je zabezpečiť dosiahnuteľnosť ich uplatnenia nositeľom ústavou priznaného práva (nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 26/95).

Sťažovateľ sa mohol celkom legitímne spoliehať na to, nakoľko bol súdu známy ako veriteľ z doterajšieho konania, že mu súd uznesenie o vyhlásení konkurzu doručí v prípade, ak ho bude vydávať opäť. Sťažovateľove celkom legitímne očakávanie nebolo naplnené, vo svojej dôvere v právo (čl. 1 ods. 1 Ústavy SR) bol sklamaný...

Súdy dospeli aj záveru o neexistencii príčinnej súvislosti, i keď každý zo súdov z iných dôvodov...

Súd prvého stupňa tvrdí, že prihlásenie pohľadávky tiež nezaručuje aj jej uspokojenie v konkurze, nakoľko nieje isté, či nebude prihlásená pohľadávka popretá, či popretá pohľadávka bude v incidenčnom konaní riadne uplatnená, resp. v akej výške bude priznaná...

Odvolačí súd argumentuje tak, že uznesenie o vyhlásení konkurzu bolo vyvesené na úradnej tabuli konkurzného súdu, i Okresného súdu Pezinok, takže sťažovateľ mal možnosť prihlásiť si svoju pohľadávku nezávisle od toho, či mu bolo doručené uznesenie o vyhlásení konkurzu, pričom mal dbať na ochranu svojich práv. Takáto argumentácia však popiera zmysel a účel § 13 ods. 3 ZoKV v nadväznosti na právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, 3 Ústavy SR.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa mohol o opätovnom vyhlásení konkurzu dozvedieť z iného zdroja, je irelevantná. Je potrebné opätovne zopakovať, že sťažovateľ sa mohol celkom legitímne spoliehať na to, nakoľko bol súdu známy ako veriteľ z doterajšieho konania, že mu súd uznesenie o vyhlásení konkurzu doručí v prípade, ak ho bude vydávať opäť. To, že sa sťažovateľ spoľahne na to, že štátny orgán voči nemu bude postupovať v súlade so zákonom, je nepochybnou súčasťou princípu právnej istoty a ochrany dôvery v právo, ako neoddeliteľných súčastí princíпов právneho štátu (čl. 1 ods. 1 Ústavy SR). Ak sa teda sťažovateľ opieral o dôveru v právo, ak dôveroval tomu, že štátny orgán voči nemu bude postupovať v súlade so zákonom, táto jeho dôvera nemôže byť sklamaná tým, že mu ten istý štátny orgán dáva najavo, že napriek tomu sa mal správať tak, že dôvera v právo neexistuje a že informáciu, ktorú mu mal oznámiť štátny orgán, si mal zistiť inak.

Príčinná súvislosť, videné z toho pohľadu, je podľa nášho názoru jasne daná, pretože ak vychádzame z pravidelného (obvyklého) chodu udalostí, tak je zrejmé, že by sťažovateľ pohľadávku prihlásil, ak by mu konkurzný súd uznesenie o vyhlásení konkurzu doručil stým, že okolnosti nasvedčujú tomu, že by aj bola uspokojená. Príčina vzniku škody nemusí byť nakoniec jediná, dôležité aleje, že ide o príčinu hlavnú. A za daných okolností je zrejmé, že nedoručenie uznesenia o vyhlásení konkurzu sťažovateľovi spôsobilo to, že si pohľadávku neprihlásil a že potom nemohla byť v konkurze uspokojená a pre zánik úpadcu už ani uspokojená byť nemôže.

Zhrnúc uvedené, argumentácia odvolacieho súdu, i súdu prvého stupňa, predstavuje popretie dôvery v právo a negáciu celkom legitímnych očakávaní sťažovateľa, a preto podľa nášho názoru bol porušený čl. 46 ods. 1, 3 Ústavy SR v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR. Základom rozhodnutí súdov bolo najprv nepriznanie súdnej ochrany sťažovateľovi (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR) z dôvodov, ktoré sú formalistické, svojvoľné a arbitrárne (ak je podanie fyzickej osoby, ktorou sa domáha pohľadávky súčasťou súdneho spisu, ako možno tvrdiť, že je súdu ako veriteľ neznámy?), popretie princípov ochrany dôvery v právo a legitímnych očakávaní, čo sa potom priamo prejavilo v tom, že v konaní podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy SR založili súdy svoje rozhodnutia na dôvodoch, ktoré sú z ústavných hľadísk neakceptovateľné a neudržateľné.»

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol o jeho sťažnosti týmto nálezom:

„1. Krajský súd v Bratislava rozsudkom sp. zn. 7 Co 125/2010 zo dňa 30. 06. 2010 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu garantované čl. 46 ods. 1, 3 Ústavy SR v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR.

2. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7 Co 125/2010 zo dňa 30. 06. 2010 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (v danom prípade krajského súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré sťažovateľ označil, či už pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, III. ÚS 206/03, II. ÚS 77/04). Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 195/04, I. ÚS 11/05).

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ vidí porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy rozsudkom krajského súdu. Z jeho argumentácie uvedenej v sťažnosti vyplýva, že k porušeniu označených základných práv malo dôjsť tým, že krajský súd pri výklade ustanovenia § 13 ods. 3 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“) postupoval svojvoľne a arbitrárne.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia svojho rozsudku uviedol: „Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol návrh na náhradu škody vo výške 322.831,- Sk a odporcovi nepriznal náhradu i rov konania. V odôvodnení uviedol, že navrhovateľ sa zaplattenia uvedenej sumy titulom náhrady škody domáhal v zmysle § 18 zák. č. 58/1969 Zb. Mal preukázané, že Okresný súd Bratislava 111 rozsudkom č. k. V2-8C 39/95-84, zo dňa 20. 8. 1997, určil, že výpoveď podľa § 46 ods. 1 písm. d) Zákonníka práce daná navrhovateľovi M., a. s., dňa 2. 7. 1993. je neplatná a uložil M., a. s., zaplatiť navrhovateľovi náhradu mzdy od 1. 4. 1994 do 31. 7. 1997 v sume 203.180,- Sk a trov v konania 3.120,- Sk k rukám jeho právneho zástupcu: konanie v časti návrhu na náhradu mzdy za dobu od 14. 9. 1993 do 31. 3. 1994 zastavil. Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 20 Co 120/1998, zo dňa 15. 1. 1999, rozsudok súdu prvého stupňa v časti o určenie neplatnosti výpovede potvrdil a v časti výroku o náhrade mzdy, trov konania a súdneho poplatku rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 4K 310/99-20, zo dňa 29. 12. 1999, bol na majetok M., a. s., vyhlásený konkurz a za správcu konkurznej podstaty bol ustanovený Ing. P. S. Navrhovateľ prihláškou zo dňa 23. 2. 2000 v zmysle § 20 ods. 1 a 2 zákona č. 328/1991 Zb. prihlásil do konkurzu pohľadávku - náhradu mzdy vo výške 298.051,- Sk, trovy konania a trovy právneho zastúpenia vo výške 24.780,- Sk. na základe neukončeného (prerušeného) súdneho sporu o určenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru a iné. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 50bo 44/2000, zo dňa 16. 3. 2000, bolo uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 4K 310/99-20, zo dňa 29. 12. 1999, zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

Uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 4K 310/99-69, zo dňa 10. 5. 2000, bol na majetok M., a. s. opätovne vyhlásený konkurz a za správcu konkurznej podstaty bol ustanovený Ing. V. L. Súd zároveň vyzval všetkých veriteľov na prihlásenie všetkých nárokov do 60 dní od vyhlásenia konkurzu s tým, že na nároky veriteľov, ktoré nebudú prihlásené, sa nebude brať v konkurze zreteľ. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 2. 6. 2000. Prieskumné pojednávanie sa uskutočnilo dňa 24. 9. 2001. Navrhovateľ v konkurze vyhlásenom uznesením zo dňa 10. 5. 2000 svoju pohľadávku opätovne neprihlásil. Dňa 30. 5. 2006 bola prejedaná a schválená konečná správa o speňažení majetku z podstaty s vyčíslením odmeny a výdavkov konkurzu a uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 4K

310/99-609, zo dňa 30. 5. 2006, právoplatným dňa 6. 7. 2006, bola konečná správa schválená. Dňa 10. 7. 2006 správca konkurznej podstaty predložil Krajskému súdu v Bratislave návrh rozvrhového uznesenia. Krajský súd v Bratislave vydal dňa 10. 7. 2006 rozvrhové uznesenie pod č. k. 4K 3210/99-635. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 21. 8. 2006. Uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 36Exre/211/2007, právoplatným dňa 27. 3. 2008, bol M., a. s., vymazaný z obchodného registra. Okresný súd Bratislava III uznesením č. k. V2-8C 39/95-276 konanie o návrhu navrhovateľa zo dňa 6. 3. 1995 zastavil a žiadnemu z účastníkov konania nepriznal právo na náhradu trov konania.

V predmetnom konaní navrhovateľ za nesprávny úradný postup považoval nedoručenie uznesenia o opätovnom vyhlásení konkurzu na majetok úpadcu zo dňa 10. 5. 2000, čo bolo v rozpore s § 13 ods. 3 zák. č. 328/1991 Zb., účinného v rozhodnom období, ako známemu veriteľovi z prihlášky do predchádzajúceho konkurzu zo dňa 23. 3. 2000. Nedoručením tohto uznesenia sa o opätovnom vyhlásení konkurzu nedozvedel a svoju pohľadávku – náhradu mzdy vo výške 298.051,- Sk, trovy konania a trovy právneho zastúpenia vo výške 24.780,- Sk. na základe neukončeného (prerušeného) súdneho sporu o určenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru a iné do konkurzu neprihlásil a preto sa na ňu v rámci konkurzu nebral zreteľ.

Súd prvého stupňa ďalej uviedol že uznesenie o vyhlásení konkurzu sa podľa § 13 ods. 3 zák. č. 328/1991 Zb., účinného v rozhodnom období, doručuje účastníkom konkurzu, správcovi, likvidátorovi a všetkým známym veriteľom, ako aj príslušným daňovým orgánom. Z § 13 v spojení s § 7 zák. č. 328/1991 Zb. je zrejme, že pôvodný okruh prihlásených veriteľov zrušeného konkurzu nie je okruhom známych veriteľov. Okruh známych veriteľov konkurzný súd zisťuje z úpadcových obchodných kníh, zoznamu aktív a pasív predložených úpadcom v zmysle § 4b zák. č. 328/1991 Zb., resp. z predbežnej správy predbežného správcu podľa § 9b zák. č. 328/1991 Zb. Uznesenie o vyhlásení konkurzu sa preto doručuje výlučne veriteľom, na návrh ktorých sa konkurzné konanie začalo. Veritelia, ktorí majú voči dlžníkovi pohľadávku a návrh na vyhlásenie konkurzu nepodali, sa o vyhlásení konkurzu dozvedia z úradnej tabule súdu, ktorý o konkurze rozhodol, z úradnej tabule súdu, v obvode ktorého má dlžník podnik, resp. zo zverejneného výpisu spôsobom ustanoveným osobitným predpisom a z obchodného registra (§ 13 ods. 4 zák. č. 328/1991 Zb.). Veritelia potom podľa § 20 ods. 1 zák. č. 328/1991 Zb. môžu svoje pohľadávky prihlásiť v lehote určenej

súdom v uznesení súdu o vyhlásení konkurzu a to aj vtedy, keď sa o nich vedie súdne konanie. Nároky veriteľov, ktoré bolo možné prihlásiť podľa § 20 a neboli prihlásené najneskôr na prieskumnom pojednávaní, sú z uspokojenia vylúčené (§ 33 ods. 1 písm. f) zák. č. 328/1991 Zb.).

Na základe uvedeného súd prvého stupňa dospel k záveru, že Krajský súd v Bratislave pri doručovaní uznesenia č. k. 4K 310/99-69, zo dňa 10. 5. 2000. nesprávne nepostupoval a dodržal postup upravený zák. č. 328/1991 Zb., účinnom v rozhodnom období. Nedoručenie uznesenia o vyhlásení konkurzu nie je dôvodom nemožnosti veriteľa prihlásiť si pohľadávku do konkurzu podľa § 20 zák. č. 328/1991 Zb., účinného v rozhodnom období, pretože účinky vyhláseného konkurzu nastávajú okamihom zverejnenia uznesenia na úradnej tabuli súdu a výpis sa zverejňuje aj už vyššie uvedeným spôsobom. Nedoručenie uznesenia o vyhlásení konkurzu veriteľovi preto nie je možné posudzovať ako príčinu neprihlásenia pohľadávky v konkurze včas. Prihlásenie pohľadávky tiež nezaručuje aj jej uspokojenie v konkurze. Nieje isté, či nebude popretá, či poprela pohľadávka bude v incidenčnom konaní riadne uplatnená, priznaná, resp. v akej výške bude priznaná. V konaní tak neboli preukázané zákonné predpoklady zodpovednosti odporcu za škodu titulom nesprávneho úradného postupu a preto súd prvého stupňa návrh v celom rozsahu ako nedôvodný zamietol...

Pre správnosť dôvodov napadnutého rozsudku odvolací súd však považuje za potrebné zdôrazniť nasledovné.

Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom štát zodpovedá za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh štátnych orgánov a orgánov spoločenskej organizácie uvedených v § 1 ods. 1 nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia. Nároky na náhradu škody spôsobenú rozhodnutím i úprava zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sú svojou povahou občianskoprávne nároky, kde tiež musia byť splnené všetky rozhodujúce predpoklady zodpovednosti za škodu. Vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom predpokladá také prípady vzniku škôd, ktoré boli vyvolané inou činnosťou štátnych orgánov než rozhodovacou, pričom zákonná úprava zodpovednosti za škodu má predovšetkým reparačnú funkciu.

Štát teda zodpovedá za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh štátnych orgánov a orgánov spoločenskej organizácie uvedených v § 1 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb. nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia. Zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť (§ 18 ods. 2 zák. č. 58/1969 Zb.). Je jednou z foriem objektívnej zodpovednosti štátu (bez ohľadu na zavinenie); štát však zodpovedá len vtedy, ak sú súčasne splnené aj ďalšie podmienky zodpovednosti, a to existencia škody (majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch), nesprávny úradný postup orgánu štátu a príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Ak nie je splnená čo i len jedna z týchto podmienok, štát nenesie zodpovednosť podľa ustanovenia § 18 zákona č. 58/1969 Zb. Zákon bližšiu definíciu pojmu nesprávneho úradného postupu neobsahuje. Môže pritom ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi normami pre konanie štátneho orgánu alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, z funkcie alebo z cieľov tejto činnosti, ale aj z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup štátneho orgánu smeruje.

V predmetnej veci bolo nesporné, že uznesením zo dňa 29. 12. 1999 bol vyhlásený konkurz na majetok spoločnosti M., a. s. Navrhovateľ si prihláškou zo dňa 23. 2. 2000 prihlásil pohľadávku v celkovej výške 322.831,- Sk. Uznesenie o vyhlásení konkurzu bolo následne zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Uznesením zo dňa 10. 5. 2000 bol opätovne vyhlásený konkurz na majetok spoločnosti M., a. s. Navrhovateľ si po opätovnom vyhlásení konkurzu svoju pohľadávku neprihlásil. Rovnako bolo nesporné, že uznesenie o vyhlásení konkurzu zo dňa 10. 5. 2000 nebolo navrhovateľovi doručované ani doručené. V predmetnej veci lak bola s poukazom na predmet sporu podstatnou skutočnosť, či konkurzný súd bol povinný doručiť navrhovateľovi uznesenie o vyhlásení konkurzu zo dňa 10. 5. 2000 a či existuje príčinná súvislosť medzi nedoručením uvedeného uznesenia a vznikom škody.

Účastníkov konkurzu vymedzuje § 7 zák. č. 328/1991 Zb. Uznesenie o vyhlásení konkurzu doručí súd účastníkom konkurzu, ďalej správcovi, likvidátorovi a všetkým známym veriteľom, ako aj príslušným daňovým orgánom (§ 13 ods. 3 zák. č. 328/1991 Zb.). Z uvedeného § 13 v spojení s § 7 zák. č. 328/1991 Zb. je zrejmé, že vymedzenie účastníkov konkurzu v čase jeho vyhlásenia so zreteľom na jeho začatie nie je z hľadiska veriteľov vždy zhodné. Účastníkmi konkurzu v čase jeho vyhlásenia a leda tými, ktorým sa doručuje

uznesenie o vyhlásení konkurzu sú výlučne tie osoby, na návrh ktorých konkurzné konanie začalo, resp. proti ktorým návrh smeruje. Veritelia, ktorí majú voči dlžníkovi pohľadávky a návrh na vyhlásenie konkurzu nepodali, stávajú sa účastníkmi konkurzu až prihlásením pohľadávky (zhodne uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 50bo 233/2000, zo dňa 15. 8. 2000). Odvolací súd potvrdzuje skutočnosť, že prihláška navrhovateľa zo dňa 23. 2. 2000 bola súčasťou konkurzného spisu. Touto prihláškou si však navrhovateľ prihlásil svoj nárok do konkurzu vyhláseného uznesením zo dňa 29. 12. 1999. Po zrušení uvedeného uznesenia a opätovnom vyhlásení konkurzu nemožno všeobecne skonštatovať, že na základe takejto prihlášky bol navrhovateľ známym veriteľom. Konkurzný súd by pri takomto výklade pri opätovnom vyhlásení konkurzu bol povinný z predchádzajúcich prihlášok zisťovať aktuálny okruh veriteľov úpadcu. Práve pre zabezpečenie informovania veriteľov úpadcu o vyhlásenom konkurze však zákon naviazal účinky vyhlásenia konkurzu na deň vyvesenia uznesenia na úradnej tabuli súdu (§ 13 ods. 5 zák. č. 328/1991 Zb.).“

Krajský súd v napadnutom rozsudku správne uvádza, že štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom za súčasného splnenia troch podmienok, a tými sú nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Podľa sťažovateľa došlo k nesprávnemu úradnému postupu zo strany krajského súdu tým, že mu nedoručil uznesenie o vyhlásení konkurzu sp. zn. 4 K 310/1999 z 10. mája 2000 (ďalej len „uznesenie o vyhlásení konkurzu“), a to napriek tomu, že mu táto povinnosť vyplývala z ustanovenia § 13 ods. 3 zákona o konkurze. Sťažovateľ je toho názoru, že v dôsledku takéhoto nesprávneho úradného postupu sa „...o opätovnom vyhlásení konkurzu... nedozvedel, preto svoju pohľadávku opätovne neprihlásil, v dôsledku čoho na jeho pohľadávku nebol braný v rámci konkurzu zreteľ“.

Okresný súd a následne aj krajský súd vo svojich rozsudkoch vyjadrili právny názor, podľa ktorého nebolo povinnosťou krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 K 310/1999 v zmysle § 13 ods. 3 zákona o konkurze doručiť uznesenie o vyhlásení konkurzu sťažovateľovi.

S takýmto výkladom ustanovenia § 13 ods. 3 zákona o konkurze však sťažovateľ nesúhlasil a považoval ho za svojvoľný a arbitrárny a práve z tohto dôvodu podal sťažnosť ústavnému súdu.

Krajský súd v citovanom odôvodnení svojho rozsudku uvádza dôvody, pre ktoré podľa neho nebol povinný krajský súd po vyhlásení konkurzu doručiť uznesenie o vyhlásení konkurzu sťažovateľovi.

V konkrétnych okolnostiach danej veci však nie je podstatné, či mal, alebo nemal krajský súd doručiť sťažovateľovi uznesenie o vyhlásení konkurzu. Podľa názoru ústavného súdu vo veci sťažovateľa je zásadnou otázkou skutočnosť, či medzi nedoručením uznesenia o vyhlásení konkurzu a škodou sťažovateľa existuje príčinná súvislosť.

Z uvedeného dôvodu sa ústavný súd nezaoberal otázkou, na ktorú poukazuje vo svojej sťažnosti sťažovateľ, a to je arbitrárny a svojvoľný výklad ustanovenia § 13 ods. 3 zákona o konkurze, keďže táto skutočnosť nie je pre posúdenie otázky, či napadnutým rozsudkom krajského súdu došlo k porušeniu označených základných práv sťažovateľa, podstatná.

O vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou ide vtedy, ak škoda vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu, t. j. ak je medzi nimi vzťah príčiny a následku, pri ktorom platí, že ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, nevznikla by ani škoda. Z hľadiska príčinnej súvislosti v danom prípade bolo preto významné, či prípadný nesprávny úradný postup krajského súdu pri doručovaní uznesenia o vyhlásení konkurzu (na ktorý poukazuje sťažovateľ v sťažnosti) bol podstatnou a rozhodujúcou príčinou toho, že pohľadávka sťažovateľa nemohla byť uspokojená v konkurznom konaní. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na túto časť odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu: *„V uznesení o vyhlásení konkurzu zo dňa 10. 5. 2000 súd vyzval všetkých veriteľov na prihlásenie všetkých nárokov do 60 dní od vyhlásenia konkurzu. Predmetné uznesenie bolo doručované navrhovateľovi konkurzu, úpadcovi*

a správcovi. Zároveň bolo zverejnené na úradnej tabuli Krajského súdu v Bratislave dňa 10. 5. 2000 (ktorým dňom nastali účinky vyhlásenia konkurzu) a na úradnej tabuli Okresného súdu Pezinok a vyhlásený konkurz bol oznámený príslušnému katastrálnemu odboru, živnostenskému registru, obchodnému registru, daňovému úradu a všetkým krajským súdom. Navrhovateľ mal možnosť prihlásiť svoju pohľadávku až do skončenia prieskumného pojednávania (§ 22 zák. č. 328/1991 Zb.), všetko nezávisle od toho, či mu bolo alebo nebolo doručené uznesenie o vyhlásení konkurzu zo dňa 10. 5. 2000. Postupom konkurzného súdu tak navrhovateľovi nebolo odňaté právo na súdnu ochranu, a to aj s poukazom na zásadu, že každý má svojim pričinením dbať na ochranu svojich práv. Na základe uvedeného nemožno skonštatovať ani bezprostrednú príčinnú súvislosť medzi nedoručením uznesenia o vyhlásení konkurzu a neprihlásením pohľadávky či následným vznikom škody. V konaní tak neboli preukázané predpoklady vzniku zodpovednosti štátu podľa § 18 zákona č. 58/1969 Zb., ako správne skonštatoval súd prvého stupňa.“

Na základe už uvedenej argumentácie krajského súdu ústavný súd zistil, že s otázkou príčinnej súvislosti medzi nedoručením uznesenia o vyhlásení konkurzu a škodou sťažovateľa sa krajský súd primerane argumentačne vysporiadal a uviedol, prečo podľa jeho názoru medzi nimi neexistuje príčinná súvislosť.

Nad rámec odôvodnenia uvedeného v rozsudku krajského súdu, v ktorom sa uvádza, že „každý má svojim pričinením dbať na ochranu svojich práv“, ústavný súd poznamenáva, že ide o klasické pravidlo rímskeho práva „vigilantibus iura scripta sunt“, podľa ktorého sa ochrana poskytuje len tým subjektívnym právam, ktorých držiteľia o ne dbajú a aktívne ich vykonávajú a v prípade porušenia ich vymáhajú. Táto zásada zdôrazňuje aj vlastné pričinenie o ochranu svojich práv vyžadujúc, aby aj sťažovateľ sledoval svoje subjektívne práva a robil také kroky, v dôsledku ktorých by nedochádzalo k ich ohrozovaniu a poškodzovaniu, a predpokladá, že sťažovateľ musí využiť prostriedky, ktoré mu poskytuje zákon, a následne vykonať prípadné potrebné opatrenia, aby nedošlo k porušeniu jeho práv.

S poukazom na túto zásadu ústavný súd súhlasí s názorom krajského súdu, že neexistuje príčinná súvislosť medzi postupom krajského súdu pri doručovaní uznesenia

o vyhlásení konkurzu a škodou sťažovateľa, pretože samotná skutočnosť, že sťažovateľovi nebolo doručené uznesenie o vyhlásení konkurzu, mu nebránila v tom, aby svoju pohľadávku do konkurzu prihlásil, pretože o tom, že bol konkurz vyhlásený, sa mal možnosť, tak ako iní veritelia, dozvedieť spôsobmi uvedenými v napadnutom rozsudku krajského súdu.

Podstata základného práva na náhradu škody podľa čl. 46 ods. 3 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa náhrady škody spôsobenej v dôsledku nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola označenému právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na náhradu škody vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

Inými slovami, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 ústavy nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy) zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti krajský súd podľa názoru ústavného súdu ústavne súladným postupom vyhodnotil a aplikoval na prípad sťažovateľa relevantné právne normy, na základe čoho dospel k záveru, že sťažovateľ nespĺňa zákonné podmienky (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy) na uplatnenie si nároku podľa čl. 46 ods. 3 ústavy, pričom tomuto jeho záveru sa nedá vyčítať arbitrárnosť ani svojvoľnosť, takže v konečnom dôsledku nemohlo ani dôjsť k porušeniu čl. 46 ods. 3 ústavy.

O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel alebo význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03), pričom v konkrétnych okolnostiach danej veci sa tak nestalo. Nad rámec tohto odôvodnenia ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého právo na spravodlivý

proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom.

Na základe uvedeného podľa názoru ústavného súdu nejestvuje taká príčinná súvislosť medzi základnými právami, ktorých porušenie sťažovateľ namietal, a postupom krajského súdu pri rozhodovaní v danej veci, ktorá by umožňovala vysloviť záver o porušení sťažovateľom označených práv. Skutočnosť, že sa sťažovateľ nestotožňuje s právnym názorom krajského súdu, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti uvedeného rozhodnutia a nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným (m. m. IV. ÚS 205/07).

Z uvedených dôvodov bolo potrebné sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľa uplatnených v jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. decembra 2010